

TUSSEN WATER EN WIND

Zeelui vertelden wel eens dat ze een meermin of een zeewijf hebben gezien... een prachtige vrouw met lange haren en uitdagende borsten, maar als onderlijf een geschubde vissenstaart. En dat ze dichtbij het schip was komen zwemmen en dat ze gezongen had en zo geprobeerd om iemand van de bemanning in zee te lokken.

De visser en de zeemeermin

Een jonge visser had al vele verhalen over zeemeerminnen gehoord... dat ze hun haren lagen te kammen op een zandbank voor de kust of dat ze zeelui lokten met hun gezang. En hij werd zo nieuwsgierig dat hij vurig bad om hen eens te horen zingen. Op een avond, toen hij in de duinen zat te kijken naar de zee, werd zijn gebed verhoord en zongen de zeemeerminnen. Toen hij hun gezang hoorde, sprongen de tranen in zijn ogen van ontroering. En dat gezang bleef hem maar achtervolgen. Hij bleef daar maar aan denken en ging telkens opnieuw terug naar die plek in de duinen, in de hoop het nog eens te mogen horen.

Maar eigenlijk wilde hij ze ook wel eens zien!

En stilaan werd het een obsessie, hij moest en zou die zeemeerminnen in levende lijve zien. En dus bad hij nog vuriger, in de hoop dat ook die wens in vervulling zou gaan.

En jawel... op een avond zat hij weer op zijn plekje op een duin en zag drie zeemeerminnen die naar het strand toe kwamen zwemmen, hun geschubde meerminnenstaart uitgetrokken en stoeiend een eind langs de waterlijn liepen.

De visser wist niet wat hij zag... drie zo'n prachtige meisjes in de late avondzon.

Als ze ver genoeg weg waren, stond de visser in een impuls op, rende naar de kleedjes en pakte er een mee. Zo snel zijn benen hem konden dragen liep hij naar huis waar hij het verstopte.

Toen de zeemeerminnen terugkwamen, schrokken ze dat er een kleed weg was, maar lang talmen mochten ze niet, dus trokken twee van hen hun kleed weer aan en lieten de derde meermin achter.

De visser was ondertussen teruggekeerd naar het strand en liep tot bij het mooie meisje dat zo helemaal bloot voor hem stond. Het was het mooiste meisje dat hij ooit had gezien.

Hij vreesde dat ze nu wel heel kwaad zou zijn, maar dat bleek niet het geval. Ze vond het zelfs helemaal niet erg; maar eiste wel dat hij haar in huis zou nemen. En zelfs meer: dat hij met haar zou trouwen. Want nu ze haar staart kwijt was, kon ze niet meer terug en was ze verplicht om te trouwen met de eerste man die ze ontmoette.

En dat was dus die jonge visser. Hij had zo iets nog nooit gehoord, maar was helemaal niet rouwig met deze situatie. Hij nam haar dus mee naar zijn huis en al snel trouwden ze. Zijn moeder leerde haar naaien, spinnen en weven, en koken en kuisen, en de pastoor leerde haar de catechismus. Ze werd een voorbeeldige huismoeder en samen kregen ze twaalf kinderen. Maar op een dag, het was in 't voorjaar, tijdens de 'grote kuis', vond ze haar meerminnenkleed van geschubd vissenvel terug... Maar dat betekende dat ze afscheid moest nemen van haar man én van haar kinderen.

Het was met tranen in de ogen dat ze vertrok: ‘Nu zal de zee wel voor eeuwig mijn thuis zijn,’ snikte ze. ‘Zorg goed voor onze kinderen. Het zijn zonen en dochters van een meermin. Ook zij zullen moeten zwerven, hun leven lang. Ze zullen van dorp tot dorp trekken, van land tot land.’

En zo gebeurde het ook. Het werden de scheresliepen en marskramers, krijtleurders, ketellappers en voddemarchangs. Af en toe woonden ze een tijdje aan de rand van de stad en dan waren ze weer weg, om een hele tijd later terug te keren.